

РЕШЕНИЕ

№ 1068

гр. София, 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 129-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ГЮЛЯЙ Ш. КОКОЕВА

при участието на секретаря ИВЕЛИНА ОГН. ИВАНОВА
като разгледа докладваното от ГЮЛЯЙ Ш. КОКОЕВА Административно наказателно дело № 20241110200435 по описа за 2024 година

установи следното:

Производството е по реда на чл. 189, ал. 8 от ЗДвП, вр. чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба от 22.12.2023 г. на Т. Н. К., подадена до ОПП-СДВР чрез адв. Горан Р. К. против издаден срещу жалбоподателя Електронен фиш /ЕФ/ серия К №4029208 от СДВР, с което за извършено на 07.10.2020 г., в 19.30 часа в гр. София, нарушение на чл.21, ал.2, вр. ал.1 от ЗДвП, при управление на МПС – л.а. марка/модел: ***** му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50.00 лева, на осн. чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.1, т.2 от ЗДвП.

В жалбата се сочи, че ЕФ е връчен на Т. К. на 17.12.2023 г., която дата на връчване е посочена и в представената справка от АИС-АНД.

С подадената жалба се прави възражение за изтекла давност по чл.80, ал.1, т.5 НК /приложима на осн. чл.11 ЗАНН/, за ангажиране на административно-наказателната отговорност на жалбоподателя. С тези съображения се моли за отмяна на обжалвания ЕФ и за присъждане на направените в производството разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят Т. К. – редовно призован, чрез

адв. Горан К. не се явява и не се представлява.

Въззиваемата страна – СДВР, също не изпраща представител.

По отношение на допустимостта на жалбата, настоящият съдебен състав счита, че същата следва да се приеме за допустима, като подадена в срока по чл.189, ал.8 от ЗДвП, поради следните съображения:

В хода на съдебното производство, въпреки дадените изрични указания за това не е представено надлежно писмено доказателство, носещо подписа на жалбоподателя за удостоверяване на връчване на обжалвания ЕФ на Т. Н. К., с оглед на това следва да се приеме, че жалбата винаги се явява подадена в срок. В самата жалба се сочи, че обжалваният ЕФ е връчен на К. на 17.12.2023 г., която дата е посочена и в разпечатката от АИС АНД, представена от АНО. Дори и считано от тази дата, жалбата се явява подадена в 14-дневния срок по чл.189, ал.8, изр.2, пр.2 от ЗДвП и е допустима за разглеждане.

С разпореждането за насрочване на делото са дадени указания на АНО да представи и доказателства за това дали в периода от 08.10.2020 г. /дата на издаване на ЕФ/ до 17.12.2023 г. /дата на връчване на ЕФ/ са извършвани действия за връчване на обжалвания ЕФ или други действия, които да могат да бъдат тълкувани като такива спиращи или прекъсващи давността по чл.80, ал.1, т.5 НК, но такива доказателства в хода на производството не бяха представени.

След като се запозна с материалите по делото и като взе предвид това, че въпреки изрично даденото указание от съда с разпореждането за насрочване на делото на АНО, да посочи дали след издаване на обжалвания ЕФ са предприемани действия и какви за връчване на същия на лицето срещу което е издаден, като представи и доказателства за предприетите действия, такива до приключване на съдебното следствие не бяха представени от АНО, настоящият съдебен състав приема, че след издаване на обжалвания ЕФ на 08.10.2020г., посочена като дата на издаване в представената от АНО справка от АИС АНД, не са били предприемани действия на надлежните органи за преследване на лицето срещу което е издаден ЕФ, с цел връчване на същия.

С оглед на това, съдът констатира, че към момента на постановяване на настоящия съдебен акт, както и към момента на приключване на съдебното следствие и обявяване началото на съдебните прения, **а също и към момента на връчване на обжалвания ЕФ**, са били налице основанията и

предпоставките, изключващи административно наказателното преследване по отношение на жалбоподателя, поради изтекла относителна погасителна давност, за което съдът следи служебно във всеки един момент от производството, включително и към момента на постановяване на крайния си съдебен акт по делото.

С процесния ЕФ, който е издаден на 08.10.2020 г. на жалбоподателя К. е наложено административно наказание за нарушение, извършено съгласно обжалвания ЕФ на 07.10.2020 г.

Съгласно чл. 11 от ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс (НК), доколкото в ЗАНН не се предвижда друго. Тъй като в ЗАНН липсват изрични разпоредби, в административно-наказателното производство следва да намери субсидиарно приложение и уреденият в НК материалноправен институт на давността – Глава „Девета” и в частност разпоредбите на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК и на чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, съгласно които административно-наказателното преследване се изключва по давност, когато не е възбудено в продължение на три години, ако не е била спирана и прекъсвана, а независимо от спирането или прекъсването - след изтичане на повече от четири години и половина, считано от датата на извършване на нарушението (относно института на приложение на давността в административно-наказателното производство вж. ТР № 44/29.12.1983 г. по н. д. № 29/1982 г., ОСНК на ВС).

Хипотезите на спиране и прекъсване на давността са уредени в разпоредбите на чл.81, ал.1 и ал.2 от НК, които също с оглед на изложените по-горе съображения следва да намерят субсидиарно приложение. Съгласно чл.81, ал.2 от НК, давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето за преследване и то спрямо лицето срещу което е насочено преследването, като след свършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност.

В настоящия случай от датата на извършване на деянието, за което е ангажирана отговорността на жалбоподателя не са изтекли 4 години и половина, съответно не е изтекла абсолютната погасителна давността за административно-наказателно преследване, предвидена в разпоредбата на чл.

81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК. Същата предстои да изтече на 07.04.2026 г.

Според настоящия съдебен състав обаче са налице основания да се приеме, че е изтекла относителната давност по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, която е три години, от последното прекъсване на давността.

В процесния случай, последно действие което прекъсва давността се явява издаването на обжалвания ЕФ на 08.10.2020 г. След тази дата, липсват доказателства да са предприемани каквито и да е действия за връчване на този ЕФ на лицето срещу което е издаден, съответно липсват доказателства за спиране или прекъсване на давността. Следователно, считано от датата на издаване на обжалвания ЕФ на 08.10.2020 г., тригодишната давност по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК след като не е била прекъсвана или спирана е изтекла на 08.10.2023 г. – преди датата на връчване на обжалвания ЕФ, което според твърденията и на двете страни е станало на 17.12.2023 г., като както бе посочено по-горе дори липсват писмени доказателства по делото за това. С оглед на това, се налага извода, че на 08.10.2023 г. е било погасено правомощието на държавата да продължи административно-наказателното преследване срещу лицето.

По изложените съображения, съдът намира, че обжалваният ЕФ следва да бъде отменен и административно наказателното производство - прекратено, поради изтичане на относителната погасителна давност за анагжиране на административно наказателната отговорност на жалбоподателя за нарушението, за което е издаден обжалваният ЕФ.

Тук е мястото да се посочи, че районният съд е обвързан от съществените елементи на фактическите и правни рамки на административно-наказателното обвинение, поради което когато констатира, че давността за административно-наказателно преследване според фактическите твърдения на наказващия орган или според доказателствата по делото е изтекла, не дължи проверка на останалите предпоставки за издаване на НП/ЕФ. Това разбиране не влиза в колизия с чл. 220 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, нито със задължението на съда да мотивира съдебния си акт, тъй като първоинстанционният съд е установил факт, който е основание за отмяна на ЕФ и е изложил мотиви в тази насока. За това горната съдебна инстанция (в случай на жалба) по правилата на формалната логика

следва да извърши първо проверка на правилността на изводите на районния съд относно наличието на този факт, който изключва възможността да се носи отговорност, и едва ако приеме неговата липса – да отмени съдебното решение поради липса на приета фактология и изчерпателен доказателствен и правен анализ. Отмяната на първоинстанционното решение на формални основания и връщането на делото за ново разглеждане при правилност на изводите на районния съд, ще бъде в противоречие с целта на закона. Такава отмяна е напълно безсмислена защото, ако действително е налице обстоятелство, изключващо отговорността – например изтекла давност за преследване или смърт на дееца, в които случаи е безсмислено да се прави какъвто и да е анализ, извън установените обективни факти на изтичане на давностния срок или факта на смъртта, дори да бъдат изложени изчерпателни фактически констатации и правни изводи, свързани с нарушението и приложението на процесуалния и материалния закони, обжалваният акт отново ще бъде отменен, тъй като изводите на настоящия съдебен състав за отмяна на обжалвания ЕФ няма да бъдат променени (при ново разглеждане на делото), тъй като е безспорно установено, че е изтекла погасителната /относителна/ давност за административно-наказателно преследване, което е самостоятелно и достатъчно основание за отмяна на ЕФ.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал.1 от ЗАНН, СРС, НО, 129-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Електронен фиш серия К №4029208, издаден от СДВР срещу Т. Н. К. и

ПРЕКРАТЯВА административно наказателното производство по НАХД №435/2024г. по описа на СРС, НО, 129 състав.

Решението подлежи на обжалване от страните пред Административен съд- София град, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____